

OKAY TIRYAKIOĞLU

NA- POL- YON

ROMAN

KADİFE ELDİVENDEKİ DEMİR YUMRUK

I. BÖLÜM
HAYATIN ELLERİMDE

I

*“Kırlıgan yaşamlarımızın her anında başımıza
gelebilecek beklenmedik olayları düşünecek
olursak, her yeni gün bir mucizedir.”*

Paulo Coelho (Veronika Ölmek İstiyor)

Paris Kraliyet Askeri Okulu – Şubat 1785

*“Kırlardayım, yalnız ve düşünceli;
Yürüyorum, yavaş, ölçülü, ağır;
Kumlarda belki insan izi vardır,
Üstlerine basmadan yürümeli.*

*Kimseler bilmesin diye halimi
Kendim kendisini böyle savunur;
Dışından içimin hali okunur,
İçim alev alev, içim besbelli.*

*İnsanlara karşı kapantıyorum;
Kıyılara, ormanlara, dağlara*

Hayatımın gizini tutamıyorum.

Amor'un (Eros'un Latince adı) benimle, benim onunla.

Dövüşmeden, çekişmeden sonunda

Gideceğim bir yol bulamıyorum.”

Kar bulutlarının arasından safran renkli bir ışıkla sıyrılan gökyüzü dingindi. Hava kapalıyken ağır taş ve kara demirden heybetli bir yığın halinde görünen okul binasının tüm kanatları ışıltıydı şimdi. Buna rağmen iç avlular ve arduaz çatılarda yeniden birikmeye başlamış karda erime alametleri görünmüyordu. Kışın en soğuk, eğitimlerin de en sert olduğu dönemdi bu. Delikanlı, serbest okuma saatinin kasvetli havasının hüküm sürdüğü sınıfın penceresinden dışarı baktı.

Barok pervazdan akseden ışıpta gözleri hafifçe kısıldı. Havanın daha da soğuyacağını anlamıştı. Yüksek gök yamaçlarının ötesinde kaybolmuş güneş, bulutların dış çeper ve saçaklarında gül rengi bir pırıltıya sebep oluyordu. Bu, gece bastırarak karla birlikte yaklaşan kuvvetli soğumanın deliliydi. Petrarca'nın şiirlerinden oluşan seçkiyi kapattı. Aylardır, her okumasında farklı bir manayla kendisine açılan bu şiirden kurtulamıyordu bir türlü. Bunun sebebi, Petrarca'nın Kara Veba döneminde, tüm dostları ve koruyucularını birer birer yitirirken yaşadığı büyük yıkımla kurduğu duygudaşlık mı yoksa doğrudan kendi parçalanmış hayatıyla arasındaki aşikâr ilinti miydi, bilemiyordu. Yanında oturan arkadaşına döndü, “Hernan!”

Mahmur gözleri kapanmak üzere olan çocuk, “Ne var?” diye fısıldadı.

“Şu geleneksel kartopu savaşı için yarın çok uygun.”

“Ne?..”

“Kartopu savaşını diyorum!”

Sınıfın ortasında çtırdayan odun sobasının sıcığı ve yanan meşe odunlarının mayhoş rayihasıyla içi geçmiş Antoine Hernan Damien, “İyi ya,” dedi. “Zaten yarın yapılacak.”

“Beni dinle.”

“Konuşma da uyuyayım biraz Leon!”

“Madam Marceau’nun, sıralar arasında aniden attığı devriyelerinden birine takılırsan,” dedi öteki muzipçe. “Haftaya sadece şiir değil, Latince metin ezberine de kalırsın!”

Hernan, “Herkes uyukluyor,” diye sızlandı. Som bir mavide titreyen gözlerini kırıştırdı bir an. Soylu çizgileri derinleşmişti. Her zaman karışık görünen koyu sarı saçlı kafasını kaşıyarak yüzünü ovaladı, “Kadın bunu bilerek yapıyor. Öğle yemeğinden sonra herkesin uykusu gelir. Üstelik de soğuk bir kış günü böyle fırın gibi bir sınıfta. Ama kasten kitap okutuyor ki uyuyakalalım ve o da kolayca ceza listesini kabartabilsin. Şu sınıfta yetmiş öğrenci var ve bahse varım en az ellisi rüya görüyordur.”

“Neden daima cam kenarında oturduğumu sanıyorsun?” diye sordu Leon. “Kapalı olsalar da camlardan sızan soğuk ve cereyanla diri kalabiliyorum. Bu kadın bir eğitimci ama gerçekte hepimizin hasmı. Yalnız geçirdiği hayatının intikamını talebelerinden almaya çalışan bir ifrit.”

Sınıftaki ışık arttı ansızın. Hernan, camdaki buz kristallerinden yüzüne akseden pırıltıların altında terslendi, “Bravo sana kardeşim. Kendine düşman üretmekte üstüne yok. Basit bir meseleyi neden bu kadar ciddiye alıyorsun?”

“Basit ya da girift, hiçbir hasmıma fırsat vermemek için! Korsikalı değilsin sen. Paris’in şefkatli, güvenli kucağında büyümüş bir hanım evladısın.”

Hernan Damien omuz silkti, “Sus da uyuyayım o halde büyük kahraman!”

Leon, tatlı sert homurdandı, “Doğrul ahmak, sana yarın geleksel kartopu savaşının nasıl kazanacağımızı anlatacağım!”

Hernan, Napolyon’un delici bir ifadeyle civarındaki tüm ışıkları soğuran gri-yeşil gözlerine baktı, “Bu bizim meselemiz değil. Kartopu savaşıyla ilgili tüm kararları üst sınıflardan oluşan komisyonun verdiğini biliyorsun. İster yarın yaparlar ister bir hafta sonra. Bu, kuzey kanadıyla güney kanadının kendi aralarında vereceği karara göre değişebilir.”

“Biliyorum ama ders arasında planımı dinlerlerse eğer, boş konuşmadığımı anlayacaklar.”

Hernan, masasında talebeleri gibi uyuklamaya başlamış Bayan Marceau’ya bir göz atarak, Napolyon’a döndü. Yüzünde kabullenmiş ama yine de bıkkın bir anlam vardı. Beyaz gömleğinin kolalı yakalarını çekiştirdi usulca. Lacivert kadife ceketinin içindeki iri omuzları kabarmıştı, “O heriflerin senden hoşlanmadıklarını biliyorsun Leon. Açıkçası seninle dostluğumdan da hoşnut değiller. Baban Carlo’nun gerçek bir Korsika milliyetçisi olmadığını konuşuyorlar. Üstelik Buanaparte olan İtalyan soyadını, Fransız diline uydurabilmek için Bonaparte olarak değiştirdiğinin ve ilk ismin olan Guiseppe’yi hiç kullanmadığının da farkındalar. Sen onlar için fırsatçı, ufak tefek bir İtalyan’dan başka bir şey değilsin. Karısı ve sekiz çocuğuyla birlikte, Korsika’nın bağımsızlık ülkesüne ihanet ederek, küçük bir asalet unvanı karşılığında Fransızlara sığınmış bir firarinin oğlusun sen. Benimle dostluğunun da aynı çıkarıcı tavrın bir sonucu olduğunu düşünüyorlar. Üzgünüm kardeşim ama seni hiçbir zaman gerçek bir Fransız olarak kabul etmeyecekler!”

II

Öfke, bir deniz gibi kabarıp zonkladı Leon'un damarlarında. Sonra sahte sükunetinin maskesine yeni bir rötuş yaparak devam etti, "Önemli olan senin ne düşündüğün."

"Sen benim kan kardeşimsin Napolyon. Bunları dert etme. Yalnız fazla göze batmaman senin hayrına."

Leon, bebeksi yüzünde soğuk alevlerle yanan gözleri olmasa, masum ifadesinin ne denli yanıltıcı olduğunun farkındaydı. "Umu- rumda değil," dedi acıklı bir tavırla. "On beş yaşındayım ve kitle- lerin yalnız kazananların peşinden sürüklendiklerini öğreneli çok oluyor. Hem babamı ve amcalarımı gerçekten tanısalardı böyle konuşmazlardı. Ama sen yürekli biri olduğumu, gerektiğinde nasıl davranabileceğimi biliyorsun Hernan."

"Biliyorum elbette kardeşim," dedi, koca bedeni içinde hassas bir kalbe sahip Hernan. "Place du Châtelet'te, Sylvia için katlan- dıklarına şahidim ve bunu işitmeyen yok. Senin üzerine doğru- dan gelememelerinin sebebi de bu zaten. Buna rağmen işittiklerini abartı saymak işlerine geliyor. Oysa o gece sen, kafenin sandalye- lerinden biriyle kıza musallat olanların çenelerini dağıtır, bıçağını ustaca kullanırken ben de oradaydım..."

Leon elini salladı hafifçe, "Bir sokak kadınının peşinde oldu- ğum da böyle işitildi işte. Kendimi yalnızca bir ahmağa çevirdim. Böyle bir kadına musallat olunmasından daha tabii ne olabilir?"

Sitemkâr bir sesle, "Onu böyle tanımlamana inanamıyorum," diye söylendi Hernan. "Hem bir ahmak olarak görünmeyi göze alamıyorsan, sevilmeyi de hak etmiyorsun demektir."

Meşe odunlarının kavlanmış yüzeyleri sertçe çatırdadı. Birkaç öğrenci uykulu seslerle kımıldanıp homurdanırken başka fısıldaş- malar da işitildi. Leon, kendi kendine söylenir gibi ekledi o zaman, "Kendini satan bir kadının peşindeki adamda onur mu kalır?"

Anlayışlı bir ifadeyle, “Acı çekiyorsun Leon,” dedi Hernan. “Çünkü aşıksın. Acı çekmemek için âşık olmamayı tercih etmek lazım. Ama bu da ayrı bir sorundur bence. Çünkü daha sonra âşık olmamaktan dolayı ruhunda bir yara açıldığını duyumsarsın. Bu yüzden âşık olmak da, âşık olmamak da acı veriyor insana. Üstelik onun da sana karşı bir şeyler duyduğu açık. Karşılıklı acı çekiyor, bu ıstırabı katlanabilir kılabilmek için de birbirinizi gözlerinizde küçültmeye çalışıyorsunuz. O seni zavallı bir ‘çocuk’ diye nitelendiriyor, sen de ona basit bir ‘sokak kadını’ gibi bakmaya çalışıyorsun. Bunun ne kadar eski, dahası çaresiz bir kısırdöngü olduğunu göremiyor musun?”

“Bana filozofluk taslama Hernan. Syliva’ya olan ilgim, kızın gururunu okşuyor hepsi bu. Ben ise onun yanında huzur ve şefkat buluyorum. Abartılacak bir şey yok.”

“Sen kendini kandırmaya devam et.”

Leon, karşı konulması zor bir kararlılıkla, “Bırak şimdi bunları,” dedi. “Kuzey kanadı liderleriyle görüşmeyi sen sağlayacaksın. Tanrı aşkına okulun müdürü senin baban. Biraz daha sert biri olsaydın bu okulun koridorlarında tek başına hüküm sürerdin.”

Derin bir iç geçirerek, “Pekâlâ,” diye yanıtladı arkadaşını Hernan. “Aksi bir cevabı kabul etmeyeceğini biliyorum. Ama bu defa senden bir iyilik isteyeceğim.”

“Seni ne zaman geri çevirdim kardeşim?”

Petrarca seçkilerini tekrar açtı Napolyon ve süratle içi geçen Hernan’ı o tatlı uykusuna terk etti. Ancak bu defa şiirlere veremedi kendini. Bir nevi müridi olduğuna inandığı Jean Jacques Rousseau’yu açtı ama yine olmadı. Okulun açıldığı tarihten bu yana gelenekselleşmiş ‘Kartopu Savaşları’nın tam olarak hangi yıl başladığı belli değildi. Ciddi ve kanlı kavgalarla sonuçlanan bu zorlu mücadele, öğrencilerin hayatta kalma azim ve taktik yeteneklerini yüksek seviyede tuttuğu için yönetim tarafından gör-

mezden geliniyor, hatta galip tarafı teşvik edecek bir ‘yararlılık’ bröve-kıdem sistemiyle destekleniyordu.

‘Savaş’, bin beş yüz mevcutlu okulun, kuzey ve güney kanatlarının üst ve alt sınıflarından seçilen yüz ellişer talebe arasında gerçekleştirilirdi. Mücadelenin yapıldığı, eski ismiyle Barree Parkı okul arazisine aitti ancak zamanında Kral ailesi tarafından vakfedildiği için yarı resmi bir hüviyeti bulunuyordu. Dolayısıyla haftanın belirli günleri halka da açılan Seine Nehri’nin kıyısındaki bu ıssız park, Parislilerin her nedense pek rağbet göstermedikleri bunaltıcı bir bölgeydi. Kaplı olduğu ihtiyar karaağaç ve meşe korulukları sebebiyle yılın büyük bölümü alacakaranlıkta kalması bunda bir etkendi elbette. Ağaçların üst dalları hizasında yaz-kış hiç kesilmeyen bir rüzgâr estiği, geceleri altında bulunanlara karanlık bir şeyler fısıldadığı söylenirdi.

Kıyıdaki geniş çimenlik, yazları asiller tarafından halk eğlenceleri tertiplenen, aslında son derece cıvıl cıvıl olması umulan kısımdı. Söz konusu alan beş yüz metre çapında geniş bir daireydi. Yürüyüş yolları ve sarmaşıklarla örtülü kameriyelerle bölünmüş korulukların uç kısmındaydı. Eğlenceler sırasında sahildeki demir masa ve sıralar buraya taşınırdı. Geceleri parkın bu kısmına en belalı çeteler bile ilişmezlerdi gerçekte. Halk arasında gezinen bir fısıltıya göre, sisli gecelerin sabaha dönen saatlerinde çimenlik alan, ayın tılsımlı ışığını taşıyan birtakım varlıklarla doluyordu. Birbirlerine sarılıp ağlayan, sonra vahşice gülen, ansızın belirip yok olan birtakım gölge varlıklar.

Buna karşın, parkın genelindeki ıssız ortamı fırsat bilen dilenci, berduş ve uğursuzların kuytularda serbestçe konakladıkları bilinen ve kanıksanmış bir durumdu artık. Hatta pek çok ürkütücü söylentinin sebebi de onlar üzerinden kabartılan yarı gerçek yarı yalan vakalardı. Çürüme bir noktaya kadar kaçınılmaz olduğundan yerel idareciler ve soylular burada olan bitenlere pek aldırılmazlardı. Ancak Barree Parkı’nın ıssız bırakılmasıyla ilgili asıl

gerekçe, burada resmi tanıklar önünde gerçekleştirilen ölümcül düellolar ve harp akademisi öğrencilerinin o meşhur ve kanlı kar topu savaşlarıydı.

Paris'teki tüm talebe ve entelektüellerin hoşlandıkları asıl mevki Quartier Latin'di kuşkusuz. Napolyon ve okul arkadaşları Champs Élysées, Avenue de la Grande Armée ve Neuilly Sur Seine'den ziyade bu kültürel bölgede vakit geçirmekten keyif alırlardı. Ne var ki Avrupa'nın Theresianum, Nikolaevskaya Askeri Akademisi ve Berlin Harp Okulu gibi en önemli askeri eğitim kurumlarının arasında yer alan Paris Kraliyet Askeri Okulu (Parisien École Royale Militaire), geleneksel mücadelesinden zaferle ayrılmayan öğrencilerine sıcak bakmazdı.

Bununla birlikte yenik takımın öğrencilerinin, senenin diğer aylarında Quartier Latin mıntıkasındaki itibarları da gözle görülür şekilde azalırdı. Kimin galip kimin mağlûp olduğuna dair bölge ahalisinin zaman içinde geliştirdikleri mahrem bir yetenekleri vardı adeta. Ne kadar gizlerlerse gizlesinler, Akademi öğrencileri içinde buldukları durumu saklamasını uzun süre beceremezlerdi. Ancak genç Napolyon'un, okulun kuzey kanat yatakhane-sine yerleştiği Ağustos sonlarındaki o sıcak günlerden itibaren bir şeylerin değişeceğine dair bazı alametler belirmişti.

Place du Châteletli Sylvia için göze aldıkları, iki arkadaşın sandığından çok daha fazla kişi tarafından işitilmişti. Napolyon Bonaparte adı, kendisinden on yaş büyük bir sokak kadınına tutulmuş, gözü kara bir genç olarak Paris'in güney mahallelerinde yayılmıştı bile. Bu aşkın etrafında oluşan masalsı hava, şimdiden St. Sulpice'nin saati haber veren çanlarının uğultusuyla birlikte uzak hudutlara doğru yumuşacık yayılıyor, Lüksemburg Sarayı'nın çanlarıyla ise zenginler arasında daha çiğ ve acımasız bir aşk öyküsüne dönüşüyordu.

Palais Bourbon'un arka sokaklarından doğuya dönüp St. Germain Bulvarı'nı geçtikten sonra, Paris Üniversitesi'nin Tıp Fakültesi istikametindeki çarşıya doğru yürünürse, Sylvia'yı akşam sekizden sonra bu sokaklarda görmek mümkündü. İşte on beşindeki Napolyon ile yirmi beşindeki Sylvia Orlena, buranın küçük ve meşhur kafelerinden biri olan Mavi Bilye'de karşılaşmışlar; sadece kısacık bir sohbet dahi başı belada Sylvia'nın kendisine gönüllü bir muhafız bulmasına yetmişti.

III

Napolyon'un aile asalet unvanı, Korsika'nın Cenova devletinin hakimiyetinden kurtuluşunda, babasının, isyanın büyük lideri Pascal Paoli ile birlikte gösterdiği yararlılıktan geliyordu. Adanın kurtuluşunun peşi sıra bu defa da Fransa'ya bağlanmasındaki yüksek çabalarından dolayı, Carlo Buanaparte'nin arzu ettiği 'Marki' unvanı, Paris'teki Herald Koleji tarafından tasdiklenmiş, Kral XVI. Louis tarafından da resmen onaylanmıştı. Napolyon ve bir yaş büyük ağabeyi Joseph, ilk ve orta öğrenimlerini 1779 tarihinden itibaren yine Fransa'da Autun Koleji ve Paris'in yüz yirmi mil güneydoğusundaki Brienne Askeri Lisesi'nde tamamladılar.

Ne var ki Napolyon ve Joseph kardeşler, damarlarındaki İtalyan kanı ve babalarının Fransız hizmetine girmekte gösterdiği heves sebebiyle gizli bir küçümsenmeye maruz kaldıklarının farkındaydılar. Joseph Buanaparte, kardeşiyle aynı günlerde soy ismini Bonaparte olarak değiştirmiş olsa da hassas bir gençti ve kardeşinin yılmaz tabiatına hayli uzaktı. Bu yüzden Napolyon askeri akademiye devam ederken, Joseph dini eğitimi tercih ederek Korsika'ya döndü.

Fakat Napolyon, kendisine ve ağabeyine uygulanan bu sakat bakış açısını ve ağabeyinin kederini içine sindirememişti. Bu yüzden asil öfkeyi babası Carlo'ya duymakla birlikte, gizli ve potan-

siyel birer hasım olarak gördüğü okul arkadaşlarıyla nihai bir hesaplaşma hazırlamıştı kendini. Muhtemelen Syliva meselesinde bu yüzden böylesine tutkulu, gelenekselleşmiş kartopu savaşında ise bu ölçüde ciddi idi. Zira Chateaubriand'ın 'Mezar Ötesinden Anılar'ına göre daha sonra, meselenin bir hesaplaşmanın çok daha ötesinde, bir karakter inşa davası olduğunu ileri sürecekti Napolyon. 'Kendimiz hakkında tam olarak ne biliyoruz?' diye soracaktı Hernan'a bir gece. 'Hangi amaca doğru yol alıyoruz? Sen Hernan, adımlarının hiçbir iz bırakmadığını görmüyor musun? Ben bu şehrin ebedi tutsağım artık. Beni sırf kendisi için biçimlendiren, rötuşlayan bu kent; dar ve leş kokulu sokaklarından, zengin ve ışıltılı bulvarlarına kadar varlığımı kabul edecek! Bir yabancı, bir hiç olarak kalmaktansa, gördüğüm, hissettiğim her şeyden soyutlanıp yepyeni bir ben inşa ederek gerçek bir Fransız olmayı seçiyorum. Çünkü işte o zaman bir köle olmaktan kurtulup efendiye dönüşeceğim!'

Napolyon, bu tutkulu kişiliği sayesinde kartopu savaşına diğerlerinin bakmayı beceremedikleri yönlerden bakabiliyor, fıtratı gereği yapısalcı ve analitik düşünmeye doğal bir eğilim gösteriyordu. Bütüne değil, bütünü oluşturan parçalar üzerinde yoğunlaşmıştı. Taktik üstünlük elde etmek için kuvvet çarpanlarını dikkatle hesaplıyor, en zorlu alternatifler üzerinde ise tikelden tümele akılcı bir yol takip ediyordu. Sonbaharın ilk günlerinden beri parkı düzenli olarak ziyaret edip arazi üzerinde birtakım araştırmalar yapması da bu yüzden. Daha önce katılma fırsatı bulamadığı bu mücadele için ciddi bir planı safha safha olgunlaştırmıştı. Fakat asıl sorun, bu ayrıkçı fikirlerini kabul ettirebilmesiydi kuşkusuz. Bununla birlikte harp taktiklerinin etki gücünün, basitliklerinde yattığını gayet iyi özümsemişti. İşte bu yüzden yakın arkadaşı ve okul müdürü Gaspar Damien'in oğlu Hernan'a her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyordu.

Aynı günün ikinci saatlerinde Hernan, okul kantininde oturmuş, önündeki notlarıyla ilgilenmekte olan Napolyon'un yanına geldi. Hippolyte Taine'nin 'Essai sur Tite Live'sine yaptığı eklerde geçtiği üzere o gün Napolyon, Hernan Damien'in şaşkın ve bir o kadar da hayran bakışları arasında, koltuğunun altına aldığı dosyalarıyla birlikte üst koridora çıktı ve ait oldukları Kuzey Blok'unun kıdemli talebelerinin bulunduğu toplantı salonuna doğru rahat adımlarla yürüdü. Kadife ceketi ve kırmızı şeritli dar lacivert pantolonu içinde, yüksek rütbeli bir subay kadar keskin hareketleri vardı. Bir an arkasından yavaşça seslendi Hernan, "Dur! Konuşacaklarının detaylarına dair bir fikrim olsaydı keşke."

"Biliyorsun ya," dedi Napolyon, buzdan çiviler gibi gözlerini Hernan'ın ürkek bakışlarına çakarak.

"Bu savaş zaten çıkacak Leon, biraz yavaş ol..."

"Ben savaş çıktığında ata binmeyeceğim Hernan. Ben ata bindiğimde savaş çıkacak!.. Onun için her safhaya kendim vaziyet etmeliyim!"

Yanında Hernan olduğu halde, Türk halıları serilmiş تنها kütüphane-salona girdi Napolyon. Maroken koltuklara gelişigüzel yerleşmiş kıdemlileri her zamanki ciddiyetiyle selamladı. Kuzey Blok'unun seçilmiş lideri on sekiz yaşındaki François Boileau, o esnada şöminenin hemen karşısındaki kızıl berjerlerden birindeydi. İçerdeki dört arkadaşına hitaben bir şeyler anlatıyordu. Öz güvenini kabartan küstah bir tavra yaslandığı belliydi. Kısa kesilmiş sarı saçları, solgun güne hoş bir aydınlık sunuyor; düzgün yüzü ve mavi gözlerinin sert manası onu doğuştan bir subay kılıyordu. Napolyon ve Hernan'ı fark etmemiş olamazlardı ama umursamadıklarını belli eden aymaz bir tavırla birbirleriyle konuşmayı sürdürdüler.

Hernan'ın, yaltaklanan bir gülümsemeyle muhataplarına doğru bir adım attığını gören Napolyon, sert adımlarla yürüyüp Boileau'nun oturduğu berjere yaklaştı. Ardından topuklarını şiddetle vurarak esas duruş aldı ve yüksek sesle künyesini okudu. İşte o zaman dikkatleri topladığını anladı, "Komutanım, size Hernan Damien tarafından tebliğ edilen bir maruzatım var."

Boileau, şaşkın mavi gözlerinde bir an için beliren tedirgin bir manayla konuştu, "Nedir?"

"Yarın size zafer kazandırmak için buradayım Komutanım."

Boileau, diğerlerine dönerek sert bir kahkaha patlattı o zaman. Arkadaşları da ona katıldılar. Alaylı ve öfkeli gülüşmelerin ardındaki o tehlikeli ergen neşesinin farkındaydı Napolyon. Ancak maruf olduğu ciddiyet ve serinkanlılığının aksine bir tavır göstermedi.

Boileau, Napolyon'a dönerek, "Güney kanadının en büyük ve bizim bir türlü aşamadığımız avantajı nedir biliyor musun asker?" diye sordu.

"Biliyorum."

"Bak sen! Neymiş peki?"

"Sayıca çok oldukları için muharip seçenekleri daha fazla," dedi Napolyon. "Ancak ciddi bir taktik planla bu avantajları ortadan kaldırılmış olacak!" Birden solukların tutulduğunu hissetti.

Hernan bile biteviye hışırdayıp duran nefesini kesmişti. Pencereilerin dışında uğuldayan soğuk Şubat rüzgarını işittiler. Hızla yaklaşan akşamın, şehrin Mansart çatıları ve yağ lambalarıyla aydınlatılmış surları üzerine ağır bulutlar halinde yığıldığını görebiliyorlardı. Notre Damme'nin kulelerindeki son ışıltı da sönmek üzereydi. Nehir işçilerinin iki yüz yıldır giydikleri tahta takunyalar, çok geçmeden Arnavut kaldırımından yollar üzerinde tıkırdamaya başladılar. Okula uzanan yağ kandilleri asılı direklerle aydınlatılan yolun iki yanındaki badem ağaçlarının dalları üzerinde sığırcık-

lar uçuşuyor, Seine'nin karanlık sularının karşı yakasındaki Place du Châtelet'ten müzik ve eğlence sesleri geliyordu.

IV

Boileau, "Sakin zamanımı boş yere harcama köpek," diye homurdandı. Yakışıklık yüzünde kolayca cinayet işleyebileceklerin o marazi ifadesi vardı şimdi. Çökük avurtlarını gölgeleyen bir öfkeye tutunmuştu, "Yoksa kulağımı keserim senin!"

İşte o zaman tekinsiz bir hızla, kol yeninden kabzası deri sarılmış küt bir kasap bıçağı çıkardı Napolyon. Hernan, تنها salonun duvarları arasında yankılanan bir çığlık basarak geriledi. Hemen yanı başındaki ağır ceviz kitaplıklardan birinin rafına tutunmasa yere yığılacaktı. Şömize ya da maroken ciltli, sırtları sırma ibrişim dikişli kitaplar kendi aralarında fısıldaşır gibi titreştiler.

Okul hudutları dahilinde böyle bir silahı taşımak suçtu. Hatta talebe hiçbir muadil okula giremeyeceğini gösteren kırmızı bir tasdikname alır, subaylık hülyalarına ilelebet veda ederdi. Leon, hala sakin hali ve kıpırtısız gözlerinde mutlak bir inançla, nam-luyu yere doğru tutarak konuştu, "Planıma seni inandıramazsam eğer. Kulağımı şimdi burada kendi ellerimle keseceğim!.."

Şubat rüzgârı, aniden yalnız pencerelere değil, suratlarına da vurmuş gibi renkleri uçmuş, solukları kesilmişti çocukların.

"Bıçağı yerine koy ve konuş," dedi Boileau.

Napolyon'u dinlemeye başladılar. Plan, üzerinde tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık ve anlaşılırdı. Delikanlı, elindeki dosyadan çıkardığı kağıtları yan yana getirerek çarpışma alanının detaylı bir krokisini sergiledi önce. Ardından kış koşullarının, bu seneki mücadeleyi nasıl onların lehine çevrilebileceğini, bu çarpışmada yetenekli adamdan ziyade, zafere inanmışlardan oluşturulacak yarı sayıda bir kuvvetin dahi işe yarayacağını tafsilatıyla anlattı.

Plan üç ana madde etrafında şekilleniyordu. Şurası çok açıktı ki, ait oldukları Kuzey Kanadı birlikleri, bugüne kadar harp alanını etkin bir şekilde kullanmayı başaramamışlardı. Konuşlandıkları kara tarafında, on beş ila yirmi metrelik bir irtifa avantajına sahiptiler. Üstelik ani bir fedai saldırısı için alacakaranlık koruluğun içinde yeterince gizlenecek dulda mevcuttu. Bu iki unsur birleştiğinde, nizami tertiplenmeyen ve daima kar yığınlarından mamul siperlerin gerisinde savaşmaya alışkın rakip için işler bir anda tersine çevrilebilirdi.

İkinci unsur ise nehrin kıyısında konuşlanacak Güney Kanadı birliklerinin, uzun menzilli kartopu atışlarına karşı kıyıdaki söğüt-lüğün güvenli dalları gerisine çekilmeye alışkın olduklarıydı. Bu, henüz hiç kullanmak zorunda olmasalar da onlar için aynı zamanda muhtemel bir firar noktasıydı. Çünkü sık dalların arasından, çimenliğin batı ucu cihetiyle yukardaki koruluğa uzanan geniş bir patikaya sahipti. Oysa bu noktada sıkıştırılırlarsa nehre atılmaktan ya da sonuna kadar dövüşmekten başka şansları kalmayacaktı.

Üçüncü ve Napolyon'un asıl etkili hamlesiyse, gece yağmasını beklediği yoğun karda şekilleniyordu. Çizimler üzerinde geometrik olarak hesapladığı kadarıyla, söğüt-lüğün bulunduğu kısımla rakibin kırk beş metre ilerdeki ön cephe hattı arasında on beş derecelik bir kot farkı vardı. Toprak zeminde bunun ilk anda anlaşılması, tecrübeli kartograflar dışında imkansızdı kuşkusuz. Ne var ki Napolyon, araziye detaylıca defalarca incelediği için bu belirsiz eğimin, rakiplerini daha derin bir kar içinde mücadele etmek zorunda bırakacağını biliyordu.

Süratlerine güvenerek ilk saldırıyı tertiplemeye alışmış rakipler adına değil koşmak, yürümek bile çok güç olacaktı şüphesiz. Üstelik söğüt ağaçlarının gerisinde bekletecekleri ihtiyatlar için de aynı durum söz konusuydu. Napolyon, rakiplerini işte tam da bu noktada sıkıştırıp teslim olmaya zorlamayı düşünüyordu.

“Senin de bildiğin gibi ilk atışları daima biz başlatırız,” dedi Boileau. “Fakat onların siperlerimiz önüne kadar kısa sürede koşabilen seçkin atletleri yüzünden, kısa sürede bozguna uğramakta da gecikmeyiz. Çünkü ne yapar eder, her sene en iyi koşucuları Güney Kanadı’na almayı becerirler. Eğer şu yanında duran sümsük arkadaşın biraz daha atak olup babasından gelen prestijini kullanabilseydi, en azından bu sene bizim için her şey farklı olabilirdi.”

Napolyon, düşünceli bir ifadeyle, “Mesele kuvvet çarpanı ve baskın avantajı gibi temel harp tekniklerini uygulamıyor olmanız,” dedi.

“Tanrı aşkına, burası iki senede bir mezun veren bir kurum,” diye çıkıştı Boileau. “Hatalarımızdan ders almaya vakit mi var?”

Sinsice yaklaşan gecenin hudutlarından savrulan mavimsi bir ışık pırıldadı odada. Yakınlarda karın şiddetlendiğinin alametiydi bu. Napolyon sakince, “Bu planı benim rehberliğimde idare et Komutan!” dedi. “Zaferin şanı senin olsun. Bana kazanan tarafta olmak yeter!”

Kısa bir sessizlik anında camlarda ilk kar taneleri çtırdamaya başladı. Boileau sordu, “Fedai seçimini nasıl yapacağız peki? Bu işe böylesine inanacak kimi bulacağız?”

“Zaferden emin olmalarını sağlarsak yaparlar. Onlara birer kahraman olacaklarına ikna edeceksin. Bu savaşın, daima Güney Kanadı’nın kazandığı tek taraflı bir hezimete dönüşmüş olduğunu anlamalarını, utancı yüreklerinde hissetmelerini sağlayacaksın. Bir ilki gerçekleştirdikleri takdirde isimlerinin okul tarihine geçeceğini, Güney Kanadı’nın girişine adlarının yer alacağı bir künye andacı asılacağını vaat edeceksin. Hepsini sana hayran, ne dersende, sana inanacaklardır!”

“Planın güzel Leon. Bunu itiraf ediyorum ama...”

“Hiçbir ‘ama’ya mahal verme Komutan Boileau. Mühimmat hazırlama aşamasında tüm şüphelerin çözülecek.”

Kuşkunun yerini dehşete bıraktığını gözlerini kırıştıtarak sordu Boileau, “Nasıl yani?”

“Karşı taraf kartoplarının içine taş dolduruyor öyle değil mi?”

“Taşlı kartopu ve buz atmak yasak olmasına rağmen bunu iki taraf da kısmen yapar. Ancak kimse şikayetçi olmaz.”

“Yine olmayacaklar. Bu gece sabaha kadar mühimmat hazırlayacak elli kişi seç Boileau. Taşla karılmış kar toplarını geceden sıkıştırıp suyla ıslayıp donmaya bırakacaklar.”

“Birilerinin ölümüne sebep olabiliriz...”

“Dinle Komutan! Bu sefer yeni bir kuvvet çarpanı daha sokağımız oyuna!”

“İdareye makul olmayan silahlar kullanmanın izahını yapamayız Leon.”

Gerideki şömenin alevlerinin aksettiği yüzünde mutlak bir inançla, “Merak etme,” dedi Napolyon. “Sadece gece üçten sonra, sabah ayazı başlamadan rakibin her sene tırmanarak birliklerimizi bozguna uğrattığı belirsiz yamaca kovalarla su dökeceğiz.”

“Buza çekecek,” diye kendi kendine konuşur gibi mırıldandı Boileau.

“Bu sayede ilk saldırıdan geri dönmek zorunda kalacaklar, bu arada canları da hayli yanacak çünkü ağırlaştırılmış kar toplarıyla onları söğütlüğe doğru ricate zorlayacağız. Ama son darbeyi, düşmanın gerilediğini göyerek cesaretleri ve inançları artan fedailerimize yaptıracağız. İşaretinle saklandıkları yerden çıkacak, meyilden aşağı koşup kaymaya başlayacaklar. O ana kadar her şey yolunda giderse, hasımlarımız kovalandıklarını anlayacak ve söğütlüğün gerisindeki ihtiyatları panikle ileri sürecekler. Kayıp yuvarlanarak da olsa üzerlerine yıldırım gibi inen fedailerimiz ise hamle güçlerini kıracak. Düşmanlarımız dehşete kapılacaklar.”

“Ne olursa olsun diğer Fransızları düşman olarak tanımlama İtalyan!” dedi Boileau, dişlerini sıkarak. “Neticede bir ölüm kalım savaşı değil bu!”

Napolyon itiraz etti, “Senden öncekiler de böyle düşündükleri için kaybettiler. Rakiplerimiz ise bize acımadıkları için daima galip geldiler! Her mücadele bir ölüm kalım savaşıdır! Hem şunu iyi bil ve unutma Fransız, ben vatanım Korsika mahvolurken doğdum. Kıyılarımıza otuz bin Fransız saldırdı, hürriyet tahtını kan selleri ile içinde boğdular, gözlerimin ilk gördüğü şey, işte bu korkunç manzara oldu.”

Boileau hırsla konuştu, “Sen de şunu unutma ki baban da Fransızlarla birlikteydi o zaman!.. Hem ne bu böyle? Nedir bu ihtiras? Neyi ispat etmeye çalışıyorsun?”

“Kazanabileceğimizi elbette! Yarın akşam bu adaya muzaffer bir grup komutanı olarak gireceksin Boileau. Benden ister söz et, ister etme, ben sadece başarıya muhtacım. Hepsi bu!”

V

Huzursuz ve düşünceli bir tavırla, “Pekâlâ,” diye mırıldandı genç komutan. “Fedailerin ardından bir genel taarruz başlattık mı, saflarında bozgun baş göstermesi kaçınılmaz olacak. Ama şunu unutma ki bunca yıllık galibiyet alışkanlıklarının bozulması pek zorlarına gidecektir. Bu yüzden bizi vahşi bir kavga bekliyor Leon. Bu sene korkarım can kaybı bile yaşayabiliriz!”

Napolyon, başını ağır ağır iki yana salladı, “Son kozumuzu henüz söylemedim. Elinde gizli bir koz olmadan girdiğin tüm muharebeler yarımdır Komutan Boileau.”

Genç adam, bu defa saygılı ama daha da tedirgin bir tavırla sordu, “Daha ne düşünüyorsun Leon?”

“Dün akşam, karşı kıyıda üç büyük kayık kiraladım. Aylık bütçemi neredeyse tükettim bunun için.”

Genç Komutan, şaşkın bakışlarında ayılmış bir umutla öne doğru eğildi, “Biz saldırıya geçtiğimizde, gizlice karşı kıyıda konuşlanmış askerlerimizle birlikte süzülüp gelecek ve söğütlüğün iki yanından çıkıp rakiplerimizi sıkıştıracaklar, öyle değil mi?”

“Aynen öyle,” derken, bir yandan da pencerenin dışını kol-luyordu Napolyon. Puslu bir ayna gibi yayılan mor lacivert gök-yüzünün gerisinde bir yerler zaman zaman çakan şimşeklerle ağarıyordu. Kar tanelerine karışmış, karga ve martı sürülerinin çığlıklarını işitince irkilir gibi oldu.

Octave Aubry'nin ‘Bonaparte et Joséphine’inde geçtiğine göre, daha sonra Hernan’a, “Aklıma her nedense İstanbul geldi,” diyecekti Leon. “Jean Baptiste Vanmour’un resimlerinde anlattığı o kadim ve dünyanın merkezi İstanbul. O dakikalarda Boğaziçi’ne de kar yağıyor olmalıydı. Saray ve Aşiyân’daki manolyaların, kül-liye avlularında titreşen erguvanların üzerlerini kar kaplıyordu. Minare uçlarındaki alemlerde, şimşeklerden sarkan ışık demet-leri gibi mor, eflatun, yeşil puslara bürünüp Boğaz’ın deli sula-rına savrulan kar tanelerini gördüm Hernan... Sultan Abdülha-mid uyanıktı... Boğazın nefti aydınlığı yıkıyordu gözbebeklerini...”

Diğer arkadaşlarına baktı şöyle bir Komutan Boileau. Solmuş alnında, iki kaşının arasında fikrinin ve dikkatinin şiddetinden kızarmış noktayı ovalamaya başladı. Napolyon konuştu o sırada, “Benim akşam biraz işim var. Yanımda götürüleceğim yirmi kişi ver bana. Kürek çekmekten anlayacak, sudan korkmayan yirmi kişi! Başlarına da onlara cesaretle komuta edebilecek dostların-dan birini görevlendir.” Boileau’nun yanındaki akranlarını işa-ret etti. “Onları Châtelet’te kiraladığım han odalarında yatıraca-ğım. Sonra geri dönecek ve buradaki hazırlıklarla ilgileneceğim.”

“Jean Michel, sen git,” dedi Boileau.

Boileau’nun hemen karşısındaki çilli yüzlü, kumral ve top-luca delikanlı, “Neden ben gidiyormuşum?” diyecek olduysa da

arkadaşının gözlerindeki manayı görünce direnmekten vazgeçti. Sonra zayıf bir sesle, “Yatakhane dışında yatmak yasak!” dedi. “Bunu idareye nasıl izah ederiz?”

“Sen bunları düşünme,” dedi Boileau. “İdare bu akşamdan itibaren olan bitenlere göz yumacak. Göze batmadığımız ve sırlarımızı muhafaza ettiğimiz sürece bize kimse ilişmeyecek! Seni tanımlayan kadim gelenekler kanunlardan güçlüdür Jean Michel; bunun çıkarma aklından!”

“Bunları kendi aranızda konuşun,” dedi Napolyon. “Planı onaylıyor musun Komutan Boileau?”

Genç adam diğerlerine bakarak, ağır ağır başını salladı.

“Hayır,” dedi Napolyon, “Bunu senden bizzat duymam lazım.”

“Onaylıyorum,” dedi, zihni hareketin kıpkızıl derinliklerini detaylandırmaya başlamış olan Boileau. Dalgın, kararsız ve bulanıktı bakışları.

Odadaki herkese tek tek bakarak, “Hepiniz şahitsiniz,” dedi Napolyon. Ardından usulca yaklaştı ve ellerini berjerin iki yanındaki kolçaklara yaslayarak genç komutanına doğru eğildi. Yüzlerinin arasında ancak bir karış kalmıştı şimdi. Genç askerin gözlerinin bu defa salt bir korkuyla irileştiğini görebiliyordu.

Napolyon’un çok daha zorlu anlarda o tüyler ürperten süknetini hiç bozmadığına ve soluklarının hızlanmadığına pek çok kez şahitlik edecekti Hernan. Ama Madame De Stael tarihinde geçtiğine göre bu, o huşu yüklü anların ilkiydi. Oysa kıdemli komutanı Boileau, ondan en az yirmi santim daha uzun, on beş kilo daha ağırdı. Üstelik okulda idareden sonra sözü geçenlerden biriydi. İstese Napolyon’un tüm iştahını kaçırabilir, planlarını kolayca çöpe atabilir hatta dövmeye bile kalkabilirdi. Ama bu işin ucundaki büyük zaferin komutanı olma fikri onun da zihnini kamçılıyordu. Leon elinde büyük bir koz tutuyor, hamlesini bunun etrafından kurguluyordu. Üstelik bu tuhaf İtalyan, hiç

de uğraşılabilir birine benzemiyordu. Kendisine ya da yakınlarına yapılacak bir saldırıyı sineye çekmez uygun bir durumda mutlaka karşılık verirdi.

Boileau'nun daimî küstahlığını parçalayan o birkaç dakikanın unutulmaz final anıydı bu. Kısa bir sessizlik oldu. “Beni yarı yolda bırakırsan Boileau,” dedi usulca Napolyon. “Sakın onlardan yardım bekleme!” Çenesiyle kıdemli öğrencileri işaret etti. “Neticede burada henüz hepimiz öğrenciyiz. Eğer ürker de geri adım atacak olursan... Eğer tüm bu çabalarımı boşa çıkarırsan, bir gece seni ziyaret ederim. O zaman şu bıçağım...” Beline davrandı ve bıçağın havaya kaldırdığı küt namlusunu havada sağa sola kımıldattı. Yeni bilenmiş çelik, ölümcül ışıltılarla eşlik etti sözlerine, “...Şu bıçağımla kulağını keserim senin! Sakın blöf yaptığımı düşünme! Karşı kıyıda, kadınıma bulaşanların başına gelenleri işitmemiş olamazsın. Kaybedecek hiçbir şeyim yok. O yüzden korkusuzum!”

“Sen... Sen delinin tekisin...” diye sızlandı iradesi parça parça dökülen Boileau.

“‘Kendini alkışlamanı mümkün kılan tek şey deliliktir,’ der Erasmus. Benimki işte böyle bir delilik! Dostun olursam zafere, düşmanın olursam hezimeteye doyamazsın!..”

Bunları söyledikten sonra, taş kesilmiş kıdemli talebelere selam vererek arkasını döndü Napolyon ve Hernan’la birlikte oradan ayrıldı.

*“Dağılır yele karşı altın saçları
Uçuşurdu binbir büklüm içinde
Bir hoş ışık vardı gözlerinde
Pırıl pırıl, sönmüş o zamandan beri.
Bir iyilik sarardı yüzünü bazen,
Bilmem, belki bana öyle gelirdi;*

*Ben, o sevdadan can atan deli
 Nasıl yanıp tutuşmazdım o zaman.
 Yürüdü mü yerden kurtulurdu sanki,
 Melekler öyle yürüse gerek; sözleri
 Bir başka türlüydü insan sözlerinden.
 Gökte bir ruhtu o, bir canlı güneşti.
 Öyle gördüm ben; öyle değilmiş şimdi.
 Yay gevşemiş, ne çıkar, yara gitmez gönülden.”*

Mavi Bilye'nin arka kısmındaki bar bölümünde oturuyordu Sylvia. Erguvani duvarların arasındaki yakut kızılı deri koltuklar, perdeler, masa örtüleri, peçeteler ve çeşitli cam evanınin huzurlu sessizliği onu da sarmıştı. Bölge, geç saatlere kadar ailelerin gezindiği nezih bir semt olduğundan, işleri gece yarısından önce açılmazdı. O da az ötesindeki şöminenin sıcağında, anlaşmalı olduğu mekân sahibi ihtiyar Henry'nin izniyle yer içer, uyuklardı.

Ama bu gece, böylesi bir kar yağışı altında her yer tenhaydı zaten. Leon, kapıda temizlenmesine rağmen hala karlar dökülen ceketini bir kez daha silkeledi. Sonra zamanın ağır ağır dalgalandığı bir boşluğun içinden yürüyüp kadının hemen yanındaki tabureye oturdu. Sylvia dalgınlığından sıyrılarak süzdü onu. Sonra kadehinin kristal çeperinde damla damla terlemiş mainin kızıl buharını soluyarak bir yudum aldı. Damağında gezdirdiği iksiri genzine doğru ittiğini, süratle yükselen buğusunun zihninde şimşekler çaktırdığını biliyordu Leon. Sylvia, onca yoksunluğuna karşın hayattan tat almasını bilirdi. Ne var ki ince hatları bu gece onu daha kırılğan gösteriyordu.

Saçlarını topladığı ipek yeşil bandı ona Leon hediye etmişti. O günden beri bunu takmadığı bir gece yoktu Sylvia'nın. Süt mavisi teni, yeşil gözlerini olduklarından daha koyu gösteriyordu ama saçlarındaki bant sayesinde irislerinin etrafındaki pırıltı daha belirgindi. Her ne zaman ona baksa, kumral saçlarının dalgaları

arasında eski bir huzurun iç burkan izlerini görüyordu Napolyon. İşte o zaman sebepsiz bir sığınma ve ağlama isteği kabarıyordu göğsünde.

“Bu havalarda da gelmeyi sürdüreceksin mi?” diye sordu Sylvia.

“Evet, bu havalarda da geleceğim. Hep geleceğim.”

“Ama neden? Ne iş yaptığımı da biliyorsun. Senden çok daha yaşlı olduğumu bildiğin gibi. Benden daha iyisini bulamıyor musun?..” Acı bir sesle güldü, “Ne olacağını sanıyorsun? Her şey daha da kötüye gitmeden önce kaçıp seninle evleneceğimi mi?..” Bu defa bir kahkaha atarak sustu. Olduğundan daha uzak bir tavır belirdi halinde. Çakırkeyif durumunu koruyabilmek için zihninde canlandırdığı hoş bir şeylere tutunmaya çalışıyor gibiydi. Ama yine de sevildiğini bilen kadınların o emin haliyle duruşunu dikleştirdi.

Leon, onun yanında bükülen iradesini doğrultmaya çalışarak, “Yaşlı değilsin,” dedi. “Yirmi beş, henüz oldukça genç bir yaş. Mesleğinden ise konuşmak istemiyorum. Herkes bir şekilde karnını doyurmak zorunda.”

Sylvia bacak bacak üstüne attı. O zaman genç kadının temiz ama eski ve incelmış potininin ayağından sıyrılıp hafif bir tıkırtı çıkararak taburesinin dibine düştüğünü fark etti delikanlı. Almak için hareketlendi ama “Bırak kalsın,” dedi kadın. Yün çoraplı ince ayağını usulca sallayarak potini bir kenara itti. Bunda Napolyon’un içini gıcıklayan ama yine de hüzün veren bir taraf vardı.

“Yorgun görünüyorsun,” dedi Sylvia.

“Mühim değil.”

“Yine o şiiri mi okuyordun buraya gelirken? Petrarca’dan başka şair bilmez misin sen?”

Omuzlarını silkti Leon. Sylvia’nın sesi, gece ve tipiye sükuna erdiren bir müzik gibi geliyordu ona.

“Oysa Racine ve Corneille’yi severim ben, Leon.”

“Racine’yi de Corneille’yi de hoş bulurum elbette ama önemsemem pek.” Garsonun getirdiği sıcak kahvenin buğusu ardından baktı bir an genç kadına.

Sylvia, gözlerini yumarak başını hafifçe bir yana eğdi, “Heyhat! Beni getiren hangi kader, kim bilir? /Bana bir vefasız aratan şey sevgidir. / Ama bilmem ne yöne çevirecek ömrümü, /Aramaya geldiğim yaşamak mı ölüm mü?’ Söyle bakalım Leon, bu Racine mi Corneille mi?”

“Fransız klasisizminin boğucu havasını kilometrece öteden tanır ruhum. Elbette Racine! Sana Campanella’yı da tavsiye ederim.”

Sylvia, samimi bir hayranlıkla süzdü delikanlıyı, “Ne kadar akıllısın Leon. Sana yetişmem imkânsız benim. Moliere’in oyunlarını da ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Hani gidecektik bir gün.”

“Gideceğiz elbette.”

“Çok ciddisin Leon. Seni yükseltecek olan da zamansız tüketecek olan da bu işte! Belli belirsiz, ciddi bir tebessüm dışında neredeyse hiç gülmüyorsun. Benim yanımda bile böyleysen, dışardan nasılsın acaba?”

Tekrar umursamazca silkti omuzlarını Leon, “Gerçekte benim için hayat sadece matematik ve geometridir. Edebiyatçıların hayalciliği yok bende. Bu yüzden az gülüyorum belki de. Petrarca’yı da diğerlerinden ayıran, o esrarlı ve kutsal yalnızlığı bence. Tommaso Campanella da onun ruh ikizi gibidir.”

Sylvia, kadehini dudaklarına götürürken, “Senin hayatta öyle yapayalnız kalmanı istemiyorum,” dedi.

“Yalnız kalmayacağım, sen varsın işte.”

Sessizlik...

Genç kadının kumral saçlarının kıvrımlarını cilalayan yağ kandilleri, gizli bir hava akımıyla titredi. O esnada başını iki yana sallayınca Sylvia, saçların altın kavislerinde akan yıldızlar gördü Leon. Gözlerini sımsıkı yumup açarak ömürlük düşlerine sız-

cak bu görüntüden uzaklaşmaya çalıştı. Uzak, yabancı bir denizin serabı gibiydi bu kadın. Başka bir iklim hüküm sürüyordu onda. Salt düşlere ait bir mutluluk vaadiyle içine çekiyordu onu. Ama bir yandan ürperticiydi de. Midesinde kıvranan bir bulantı duydu.

“Ben her zaman yanında olamam Leon,” dedi Sylvia. Müşterilerime zarar vermeyi sürdürürsen kısa süre sonra başka yerde çalışmak zorunda kalacağım zaten. Kimse belalı olan bir kadınla birlikte olmak istemez.”

Kırgın bir ifade belirdi delikanlının çizgilerinde, “Böyle gitmeyecek Sylvia. Babam ancak masraflarımı karşılayabiliyor. Basit bir saray görevlisi o. Ama okulum seneye bitiyor...”

Kadın, birden bacağını, delikanlının bacağına yaslayarak döndü, “Gerçekten de endişeleniyor musun benim için?”

“Saçma bir soru bu.”

Muzip bir sesle ekledi Sylvia, “Aşık mısın yoksa?”

Leon, soluk borusunu sıkın ateşten parmaklar hissetti boğazında, “Bu daha da saçma bir soru.”

Sylvia, delikanlının koluna sarılarak başını omzuna koydu. Leon için zaman, genişleyen tek bir anın tuzağına kapılmış zavallı bir hayaletti artık. Tüm rengini ve manasını o dakikaya boca ederek varlık sahasını terk etmişti. İçinde, ancak dış uzayın derinliklerine ait olabilecek kozmik bir patlamanın sıcaklığı ve dehşetini duyumsadı. İlk aşkın kavurucu, ölümcül ateşiydi bu. Soluğu tamamen kesildi. Bir daha asla yaşamayacağı şekilde kalbinin atışlarına yabancı bir titreşim katıldı. Yüreği şakaklarında vuruyor, aynı kozmik ateşin saldırısına maruz damarlarında çoşan kanı, gözlerinin önünde mor-kızıl şimşekler çakmasına sebep oluyordu. Soluk almalıydı. Deneyince, kadının parfüm, alkol, tütün, sabun ve pudradan ana terkiğini alan kişisel kokusuyla başı döndü bu defa. Sylvia gibi tecrübeli birinin tüm bu halleri ıskalması imkansızdı.